

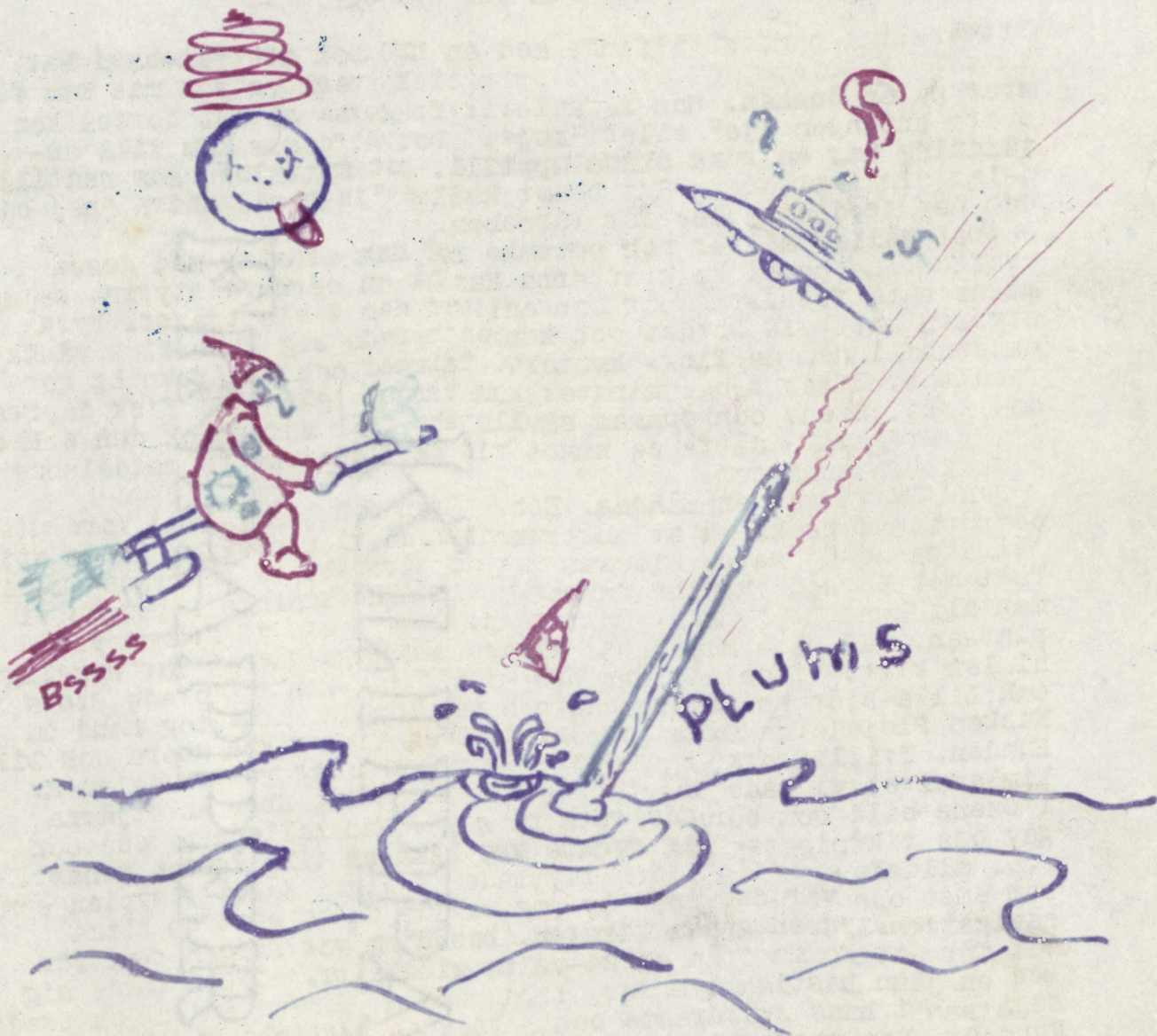

TELLUS

1961

Påsknummer

50 öre

Härra störtade i Öresund på hemväg från Blåkulla.

Vid närmare undersökning framkom att kvasten var av märket

Annu Dazumal modell Björkris. Då dessa ålderstigna maskiner inte äro försedda med defrosteraggregat, är det troligt att kvastskäftet blivit nerisat och alltsammans förmiligan halkat genom luften. Enda ögonvittnet till händelsen var Guhen i Månen och denne var vid tillfället full så att hans vittnesmål blir ogillat.....

Även andra ockulta fenomen har varit framme i Påsk. Sålunda blev jag varse att snömannen hade vaknat till liv igen och troligen tagit fel på Hjul- och Påskaften. Hans energi var högst beundransvärd och det arbete han presterade borde gå till historien. Den skåning som inte lagt märke till detta fenomen toge uppöka sin ögonläkare....

OBSERVATIONSRAPPORT FÖR DEN 6/3-61..

Ettmärkligt sammanträffande med en UFO och ett OYA-bord har inträffat. Oyabordet är ett spiritiskt verktyg som man kan få ut svar på en önskan. Man formulerar frågorna så att bordet kan svara antingen "ja" eller "nej". Det bord som kom till användning har en rund skiva upptill, ett mittelben som nedtill delar sig i tre ben. Ett benet kallas "ja-ben", andra "nej-ben" och det tredje kallas för räkneben.

Det gäller allvar och omtanke när man arbetar med dessa krafter. De psykiska krafterna kan nå en oerhörd styrka, så man måste vara försiktig när man anlitar dem i sin tjänst. Fyra stycken satt vid bordet och koncentrerade sig. De fick vänta en stund innan de fick kontakt. Tålmod och behärskning ger resultat. Efter tjugo minuter kom bordet igång. Vi fick då fram att Ebbe, Sven, och Gunnar skulle åka till Barsebäck den 6 Mars 1961. De skulle då få se något vid 22-tiden. Detta meddelande fick vi i torsdagsnatten.

Den 6 Mars var en måndag. Ebbe, Sven och jag (Alve) voro ute på rutinundersökning av instrumenten då vi plötsligt kommo att tänka på den 6 mars. Klockan var då nära 21. Vi startade omedelbart mot Barsebäck utan Gunnar. Vid löddekörning förnummo vi mentala kontakter med rymdskeppen. 21.45 voro vi framme vid platsen. Jag hade min 16x50 kikare med mig. Väret var hyggligt himlen klar. Vi delade upp oss så att jag kontrollerade Stora och Lilla Björnen, Andromeda och Kassiopeia. Ebbe tog hand om Kusken, Plejaderna, Oxen och Orion. Sven fick vakta Stora och Lilla Hunden, Tvillingarna och Vattenkräkan. Det var västra delen av himlavalvet vi hade under uppsikt. 22.05 såg Ebbe en stjärna i Oxens bild som började röra på sig. Han kallade på oss och gav oss riktnings. Jag ryckte upp kikaren till ögonen genast. Jo, alldeles riktigt, den flyttade på sig. Något flygplan som kom emot oss var det inte ty jag skulle då ha sett de olika navigationsljusen genom kikaren. Dessutom var färgen rent för vit för att komma från en 24-volts glödlampa. UFO:n rörde sig med en jämn hastighet under Orions bälte, mellan andra och tredje stjärnan i hans svärdfäste och fortsatte bort mot Sirius i stora Hunden. Den passerade omedelbart under denna stjärna och fortsatte vidare mot sydost tills den försvann i diset vid horisonten.

Observationen varade i två minuter och UFO:n rörde sig från NV-SO. På torsdagen besökte vi den danska UFO-gruppen på Amager och de hade också observerat samma fenomen den 6 Mars. De sågo den komma från SV mot NO, sedan den nått i höjd med Oxens stjärnbild vände den tvärt åt SO. Innan den försvann i diset fingo de se två små ljusfläckar lämna jorden och bege sig upp till den först observerade och liksom smälte samman med den. Kort därefter försvann den i diset i SO. När danskarna sågo rörelsen SV-NO syntes den stillastående för oss varför vi trodde att det var en av OXENS många stjärnor. Fenomenet var alldeles ljudlöst och avståndet absolut omöjligt att bedömma.

Fredagen den 10/3 kl: 19.00 observerade vår styrelsemedlem Jan Nilsson ett likadant fenomen i samma stjärnbilder som vi den 6/3. Han fick hela sex minuter på sig att stydera UFO:n. Jag åkte en lördagskväll ut till Sibbarp för att spana efter "tefater". Klockan var 21.00 när jag kom ditut och jag stannade kvar till 22.30 då en väldig molnbank drev upp från söder och täckte hela himmelen. Inga UFO:s syntes till den gången, men jag fick tre utmärkta tillfällen att studera flygplan nattetid. Dessa lyfte från Kastrup och flögo SV-vart. Härigenom fick jag tröligt se hur dessa se ut i mörker och genom j kikaren kunde jag se deras navigationsljus fullt klart. Jag kunde följa dem från startbanan tills de försvann i SV. Det visade sig nu att det vita bakljuset på stjärtpartiet försvann innan det röda blinkande ljuset. Hela flygkroppen ~~xxx~~ kunde jag urskilja genom min kikare upp till trettio km. avstånd.

Idagsljus har jag följt DC:8 och Caravellen i åtta minuter vid klar hög luft. Detta prov gjordes vid Romeleklint och den sträcka jag kunde följa dem blev 120 km. alltså från Romeleåsen till Esby. Om jag för en enda sekund släppte dem med kikaren var det omöjligt att hitta dem igen ty de voro osynliga för blotta ögat. Kvällen i Sibbarp gav mig klart besked om att observationen den ~~xxx~~ 6/3 inte kunde vara något flygplan.

N Å G O T O M J O R D E N .

När vi tala om jorden som planet kunna vi inte undgå att fundera över hur den förflyttar sig i världsrymden och hur den är uppbyggd invändigt. I första hand klarlägga vi att vår planet tillhör en familj på tio olika stora kroppar som kretsar i cirklar på givna avstånd från en centralkropp. Denna central-kropp är vår sol ett väldigt lysande och värmande gasklet som styr sina planetbarn i perfekt ordning genom rymden.

Jorden är nr. tre i ordningen från solen och på ett avstånd av 15 milj. mil. Bandplaneterna är således 30 milj. mil och har en omkrets på 94,6 milj. Men solen flyttar sig också med en hastighet av 20 sek/km. eller 65 milj. mil pr år. Därför blir jordbanans rymdprojektion en spiralränder i stället för en cirkel och vår årliga resa genom rymden blir 130 milj. mil. Härtill kommer hela Vintergatans förflyttning men denna känna vi ~~xx~~ varken till storlek eller riktning. Vi får vara nöjda med att få åka de 130 milj. milen varje år alldeles gratis.

Jorden vrider sig också runt sin egen axel med en fart av 460 m/s vid ekvatorn, och Lunds observatorium åker runt med ungefär 200 m/s. Det är tydligen saker som rör på sig och vi kunna gott säga att det är förenat med uppenbar livsfara att hoppa av i farten....

Vi se ett slag på jordens yta. Den är till 60 % täckt med vatten av avrinerande djup. Medeldjupet beräknas mellan 3500 och 5000 meter men det finnes enstaka djupränror här och var. Bredjupaste ligger utanför Japans kust och sträcker sig ner till Filippinerna. Denna ränna har ett djup av 17.370 m. En annan följer den Amerikanska kontinenten från Alaska till Kap Horn och djupet håller sig omkring 9.000 m. I öfrigt är Stilla Oceanen omkring 5.000 m. och från dess botten reser sig en del bergsformationer vars toppar sticka upp över ytan och kallas sig för ööernavsöarna.

En ståtlig motsvarighet till dessa djup äro de bergmassiv som bilda Amerikas ryggrad i väster, samt det kolossala Himalaya i Asien. Båda ha en medelhöjd över havet på 5.3000 m. Även här sticka kraftiga bergstoppar upp från den övriga plattan. Vi ha t. ex. snötäckt vulkan i Anderna som heter Aconcagua på 7.000 m. I Tibet på Himalaya ligger den kända Mont Everest. Denna topp är jordens högsta berg c:a 8.870 m. Ganska många berg i detta massiv nå över 7.500 m.

Den fasta berggrunden den s. k. jordskorpan håller en tjocklek på 8 mil. Denna berggrund är uppbyggd av kisel, syre, kalcium, kväve, svavel, fosfor, kol samt en del andra element. De olika olika föreningar med varandra och de stenarter som uppkommit äro i stort sett följande: Gåstenen som är den rikast förekommande har två namn, den ena sorten kallas för granit och den andra för gnejs. Vidare har vi fältspat kalkspat porfyr och kvarts samt en del marmorsorter.

Trots jordskorpan tjocklek kan den dock röra på sig en och annan gång. Detta visar sig som jordskalv, jordbävningar och vulkanutbrott. Under granitskorpan har vi den s. k. basalt sfären och denna är uppbyggd av metalloxider. Här har järn, nickel mangan och kobolt gått i förening med syret och bildat en mycket hård bergart men trots sin hårdhet så är den tänjbar. Detta lager har en tjocklek av 210 mil och innanför har vi en flytande järn-nickelkärna som även innehåller de tunga metallerna guld, silver, platina koppar, o. s. v. Denna tunga kärna har en temperatur på 6.000 ° C. och en genomskärning på 480 mil. Måtten äro givetvis approximativa då vi knappast kunnat komma mer än 3 000 m. ner i skorpan. Dessa måttuppgifter erhållas genom seismologiska mätningar. Mer om seismologi i ett kommande nr. av TELLUS. Jag skall nu berätta något om jordbävningarnas vanligaste orsaker. De bergmassiv som rest sig genom veckningsprocesser i svunna tidsepoker slipas ständigt av vind, regn och frost. Flödbäckarna drar med sig det avslipade materialet i form av grus och slam. Detta följer med iloderna ut i havet där det avlagras sig i stora bankar. Så långt har ni nog klart för er, men vad blir resultatet av denna materialflyttning. Jo, bergen bli lättare och havsbotten tyngre och den ojämna fördelningen av trycket mot underlaget vill utjämna sig. Detta sker i regel stötvís på grund av bergets motstånd och hållfasthet, men till slut ger det efter. Havsbotten sjunker undan och drar med sig de närmaste strandområdena. Det tryck som bildas i granit- och basaltlagret förflyttar sig i ringar, liksom de ringar som en sten bildar på en vattenyta. När tryckvägen når fram till det avlastade berget pressas detta i höjden med en fruktansvärd kraft, ty även här finns ett motstånd som skall övervinnas. När så utlösningen sker kommer hela granitskorpan i en mer eller mindre stark darrning. Detta fenomen kallas för ett "jordskalv". Agadirkatastrofen var ett typiskt skalv. Jordbävningarna uppkomma genom inre spänningar i basaltlagret och kan få mycket svåra följder. Ett kraftigt mullrande hörs inne i jorden och plöteligt börjar marken att röra på sig. Forts. i nästa nr.